

sau recent infiintate, problemele de productie teatrala trebuie privite cu toata seriozitatea si cu un mare simt de raspundere.

Temelile teatrului românesc au fost zidite de suflători mari, cu talent, inteligență, cultură și capacitate de a se da ruși, biruind greutățile. Urmind exemplul înaintașilor — în condiții istorice noi —, artiștii sint chemați să se înscrie cu realizările lor în rindurile constructorilor din toate domeniile de activitate.

Pentru ca oamenii să se iubească, să lucreze cu avânt, să caute perfecțiunea, să răspundă la chemările obștești, să aibă sete de cultură, să citească trecutul în ceea ce are bun și să pregătească țării un viitor fericit, pentru împlinirea acestor idealuri, teatrul trebuie să se socotească angajat cu toate resursele sale creatoare.

Spectacolul, reflectarea expresivă și concentrată a realităților vieții, urmărește innobilarea acesteia în toate sensurile. Când zic innobilare în toate sensurile, mă gândesc la toate planurile existenței omenești, concepută într-un proces de necurmată evoluție.

Dar și spectacolul își are problemele lui, la a căror rezolvare pe plan teoretic, artistic și tehnic, revista „Teatrul” va trebui să contribuie prin forțele colaboratorilor săi, prin competența și stăruința cu care va urmări munca teatrelor noastre. E o sarcină grea și de mare cinste, pe care nu ne vom mulțumi să o privim „în spectatori”, ci, cel mult... îi vom face dificultăți prin exigența noastră. Succesul revistei „Teatrul” va însemna o biruință a noastră, a tuturor.

Marietta SADOVA

„Teatrul”

„Teatrul”? Adică o revistă anume de teatru. S-ar putea spune, iată „în sfârșit” o revistă care să se ocupe numai și numai cu tot ce alcătuiește și concură la un spectacol de teatru.

Desigur, nu am căderea și poate nici priceperea de a judeca programul acestei reviste noi. Singurul lucru ce mi-aș îngădui să spun, e că ea vine să împlinească — este banal cuvântul, dar just — „un gol”.

Mișcarea noastră teatrală fiind vastă, și cum teatrul e în primul rind o „artă socială” (Caragiale a scris cindva și undeva că e arhitectură), apariția unei reviste ce s-ar ocupa exclusiv de ea, hotărît, e binevenită.

Cum va fi această revistă, vom vedea-o în cursul apariției. Pînă una alta, să mi se îngăduie să mă reîntorc cu aproape... 40 de ani în urmă. Am scos și eu pe vremea aceea, împreună cu Liviu Rebreanu, o revistă de teatru. Am numit-o „Scena”. Avea formatul unei reviste obișnuite de 16 pagini. Ne-am permis chiar și câteva ilustrații — fotografii — cu scene jucate la Teatrul Național. Cit a durat? Cîteva numere și acelea apărute neregulat. Am închis-o. Totuși, în preajma primului război mondial, am făcut-o să reapară, de rindul acesta sub forma unei gazete săptămînale. Această nouă ediție a „Scenei” se ocupa și de literatură. După cîteva săptămîni de apariție și greutăți fără seamăn, rămînînd datori și la tipografie, am lăsat-o baltă.

Apoi a apărut „Rampa” lui Cocea. Avea format de ziar și apărea zilnic. Avea la dispoziția ei tipografia „Adevărului” și plătea colaborările. Toți „maestrii” de atunci ai condeiului s-au grăbit să contribuie cu cîte un articol. Mă rog, o gazetă bună și cu faimă. Dar... de la o vreme și „Rampei” începuseră să i se stingă... „becurile”, pînă cînd într-o zi i s-au stins de tot. Totuși, după război, izbuti să reapară sub o altă conducere și apoi sub alta, fără întrerupere cîteva ani, nu cu aceeași faimă ca la primele ei numere, pînă... pînă... — m-ați înțeles — într-o bună zi a trecut și ea în cavoul istoriei.

Revista de azi, revista „Teatrul”, nu intră în categoria celor de mai sus și a altora care au mai apărut în acel răstimp. Acestea „au fost odată”. Ea apare sub alte auspicii și mai cu seamă cu o nouă concepție, și artistică și socială.

Nu-i pot ura alta decît să fie la înălțimea acesteia.

Mihail SORBUL